

HAMILET

Eliška Gogelová

*Kéž by to příliš hutné tělo tát
a rozplynout se chtělo v pouhou rosu!*

*Či kéž by Věčný nezakazoval,
aby se člověk zabil! - Panebože!*

*Jak trapný, plytký, planý, bezúčelný
mi připadá ten celý svět! Ó, fuj!*

*Nepletá zahrada to je, kde neřád
se plemení: nejsprostší tučné bejlí
ji zaplavilo celou. Na to došlo!*

*Dva měsíce jen mrtev! Kdežpak! Méně!
Tak skvělý vladař! Vedle toho šaška
bůh vedle opice! Tak milující manžel,*

*že ani vánek trochu nevlídnější
se matky nesměl dotknout! Je to možné?*

*Když si tak vzpomínám! Což nelpěla
tak lačně na něm, jako by jí pastvou
jen rostla chuť? A za jediný měsíc!*

*Té hanby! Křehkosti, tvé jméno je žena.
Už za měsíc! Než prodrala ty botky,
v nichž za rakví šla otcí, v slzách tonouc
jak Nioba! Táž paní, ano, táž!*

*Vždyť i to zvíře, které nemá rozum,
si déle stýská! Za strýce se vdala,
za bratra otcova, leč otci podobného
jak Heraklovi já...*

*... Už za měsíc,
než ještě sůl těch licoměrných slz
jí zanítla víčka sotva zrudlá,
se vdala! Jaká ohavnost, tak mrštně
se hrnout pod peřinu krvesmilstva!*

*To není dobře, neskončí se dobře.
Leč pukej srdce, neboť musím mlčet!*